

NOTITIE 27

Een "klein" vogeldrama dat ik maakte, gedurende de tijd, dat ik als ambulant patiënte in het Stads- en Academisch Ziekenhuis in Utrecht moest doorbrengen, in de afgelopen veemaand, vind ik geloof ik wel het vermelden waard.

Mijn parterrekamer keek uit op een kleine binnenplaats, een grasveldje met lijsterbes, wat struiken. Het geroe-kóekoe van houtduiven en het gezang van een enkele merel kroop ik er te horen. Op een dag zat ik buiten en plots schrok ik op door een slag. Er was een vrouwtjesduif met een vaart tegen een raam van de tweede verdieping gevlogen, viel als een steen naar beneden, waar zij hulpeloos fladderend bleef liggen. Na onderzoek bleek zij geen gebroken vleugels of pootjes te hebben. Zij fladderde naar een hoekje en bleef daar uren roerloos zitten, op een rooster, vlak bij een diep gat van een oude schuilkelder. Zij weigerde eten en drinken. Gedurende de uren, dat zij daar zat, kwam de dokter steeds bij haar kijken. Hij bleef dan op een afstand van ongeveer 50 cm. zitten en keek haar strak aan, daarbij zachtjes koezend. Of ik dan vlak naast hem kwam staan, interesseerde hem niets, hij had alleen oog voor haar. Zij zat doodstil en keek strak terug. Op een goed of liever gezegd kwaad moment fladderde zij het gat in. Ik heb haar toen opgehaald en zij stierf binnen een paar minuten in mijn handen, waarop ik haar heb begraven.

Maar waarom ik dit verhaal nu schrijf en wat ik het ontroerendste vond van deze kleine tragedie (in onze ogen klein tenminste) is, dat de doffer zeker 3 dagen achter elkaar geregeld is komen kijken in het hoekje, maar ook in het gat en er omheen trippelde.

Van dierentrouw gesproken! Is een duif niet monogaam? Tussen twee haakjes, nadien stierven hier nóg twee duiven, mannetjes. Tengevolge van vergiftiging?

Mej. C.J. Werff

-.-.-.-.-.-

NOTITIE 28

Aalscholver als jongleur.

Het is lang geleden, maar ik wil toch deze ervaring hier doorgeven.

Tijdens een vakantie zeilde ik op een zeer vroege zomerochtend op de Kagerplas. Er stond een zacht briesje, zodat de boot langzaam over het stille grote meer gleeed. Plotseling kwam er - een vijftig meter voor de boeg - een aalscholver aan de oppervlakte. Hij bleek veel moeite te hebben met een hevig tegenstribbelende, vrij grote paling, die hij kennelijk niet goed in de houdgreep had. De vis kronkelde zich telkens hinderlijk om de hals van de vogel. Toch wist de aalscholver met zijn lastige prooi los van het water te komen. Maar ook tijdens de vlucht vond de paling de kans om te ontsnappen de hals van de vogel de enige uitweg. Dit was waarschijnlijk mogelijk, omdat de vis misschien wat erg groot(lang) was en de vogel het dier te veel in het midden had beetgepakt. Een veronderstelling die wel waar zou kunnen zijn, omdat even later, tot mijn grote verbazing, de vogel de paling enkele meters boven zich de lucht in zwiepte. De vis strekte zich toen geheel in de lengte uit en werd daarna vrij dicht achter de kop weer opgevangen. Door zijn eigen gewicht kon de vis de hals van de vogel niet meer bereiken en de aalscholver vloog, met de hangende paling, weg.

Dat wegvliegen met prooi is, dacht ik, ook al niet alledaags voor een aalscholver. De boven beschreven situatie zal daar wel de oorzaak van zijn geweest.

K. ten Haken.

-.-.-.-.-.-

Reaktie op notitie 18

(Waterhoen in boom)

Winter 1970/71 hadden wij vaak een Waterhoentje in de tuin. Tegen de schemering klom het dan in een hoge bremstruik bij de vijver en bleef daar een hele tijd zitten. Het vond het daar toch zeker niet veilig genoeg, want langzamerhand klom het steeds een stukje verder, door een hoge forsythia naar een berk, waar het ± 5 m. hoog, dicht bij de stam, op een stevige tak overnachtte; altijd op dezelfde plaats. 's Morgens was het al vroeg weer weg.

In maart kwam het nog wel in de tuin, maar sliep er, voor zover bekend, niet meer.

Mw. E.M. Mulder - Eenjes